

ת"פ 2735/11/15 - מדינת ישראל נגד עדי נבו

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2735-11-15 מדינת ישראל נ' נבו
בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל
נגד
עדי נבו
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 10.8.17 הוריתי על זיכוי מחמת הספק של הנאשם - ולהלן נימוקיי.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. על פי כתב האישום, ביום **12.7.15** בשעה 18:29 צעד הנאשם ברחוב בן יהודה בכפר סבא ביחד עם אחרת.

באותה עת רכבה מ.י. (להלן: "המתלוננת") על אופניה החשמליים מימין לנאשם, ועמדה לחלוף מימינו עם אופניה.

הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהכה באגרופו בזרועה בעת שחלפה עם האופניים החשמליים.

בהמשך, חזרה המתלוננת על עקבותיה, פנתה לנאשם, וביקשה לברר את פשר התנהגותו, והוא בתגובה- הוסיף ותקף אותה בכך שהכה בה באגרופים בכל חלקי גופה, תוך שהוא הודף אותה לעבר השיחים שבקרבת מקום, והשליך את אופניה בקרבת מקום.

בהמשך בעט בה הנאשם בבטנה בחוזקה והפילה ארצה בעודה שוכבת חסרת אונים וזועקת לעזרה.

הנאשם המשיך ותקף את המתלוננת תוך שהוא צועק לעברה כי היא רוצה להרוג אותו, והכה בחלקי גופה השונים בעודה שכובה על הרצפה.

בנסיבות אלה, הגיע למקום עובר אורח אלמוני והרחיק את הנאשם מעל המתלוננת.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת שריטות מרובות ברגל ובזרוע ימין, שריטות בכתף ימין, שריטה בגב, ורגישות במישוש ובתנועה ביד ימין, והיא נזקקה לטיפול רפואי.

4. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו.

לטענתו - צעד ברחוב בן יהודה, כשהמתלוננת חלפה לידו במהירות, והוא איבד את שיווי המשקל, זז לאחור, והרים יד. הוא לא הרגיש כי נגע בה, אם כי יכול להיות שנגע בה, והמשיך לצעוד.

בשלב זה, המתלוננת הסתובבה על אופניה, חזרה אליו, נתנה לו סטירה, העיפה את משקפיו והוא בתגובה הדף אותה ממנו- והיא נפלה.

5. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-שירן גולדנברג (עמ' 9-2 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-עופרה לייבוביץ (עמ' 11-9 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-אלון שבת (עמ' 20-11 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-רויטל פלד (עמ' 33-22 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/5-המתלוננת, מ.י. (עמ' 49-33 לפרוטוקול)

(6) ע"ת/6- סוזן ג'ופי (עמ' 60-50 לפרוטוקול)

מטעם ההגנה העידו:

(1) ע"ה/1- הנאשם (עמ' 82-65 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2- גליה שגב רוזנברג (עמ' 73-67 לפרוטוקול)

6. דין ומסקנות

אין חולק כי ברקע לאירוע נשוא כתב האישום, עומד מפגש בין הנאשם למתלוננת עת הלך הנאשם ברחוב בן יהודה בכפר סבא (להלן: "הטיילת") ביחד עם ידידתו **סוזן ג'ופי** (להלן: "**סוזן**") במסגרת פעילות ספורטיבית, והמתלוננת הגיעה מולם כשהיא נוסעת על המדרכה רכובה על אופניים חשמליים.

הצדדים חלוקים בנוגע לאופן קרות האירועים מכאן ואילך, כפי שיפורט להלן.

עוד אין חולק כי סוזן נכחה באירוע מתחילתו ועד סופו, וכי במהלך האירוע הגיעה למקום **רויטל פלד** (להלן: "**רויטל**") מלווה בבחור נוסף, ניגשה למתלוננת, והיא שהתקשרה למשטרה (עמ' 35 ש' 1).

גרסת התביעה (א)

על עדי התביעה נמנים **המתלוננת, רויטל, סוזן** (עליה ויתרה המאשימה כעדת תביעה), **והשוטרים** שנכחו באירוע ולאחריו.

מעדותה של **המתלוננת** עולה כי עובר לאירוע, סיימה את עבודה והייתה בדרכה לביתה. היא נסעה בטיילת וחלפה על פני הנאשם וסוזן, לטענתה במהירות של כ-30 קמ"ש, כשלפתע הרגישה מכה חזקה מאוד, אגרופ, שנתן לה הנאשם בכתף ימין (פרו' עמ' 33 ש' 21-25, ש' 27; עמ' 34 ש' 6-7, ש' 17-18; עמ' 45 ש' 20-24), והנאשם וסוזן המשיכו ללכת (עמ' 37 ש' 11).

מתיאורה של המתלוננת עולה כי חלפה בצד הקרוב לנאשם, שהיה קרוב לכביש, בעוד שסוזן הייתה בצד הפנימי של המדרכה, הקרוב לשיחים (עמ' 34 ש' 2-5; עמ' 41 ש' 16).

בתגובה למעשה הנאשם, כעבור מטרים ספורים (עמ' 43 ש' 25), הסתובבה המתלוננת עם אופניה בחזרה לכיוון הנאשם וסוזן על מנת לברר עמו את פשר המכה, שמא הייתה המכה בטעות ויתנצל בפניה (עמ' 34 ש' 9, ש' 15; עמ' 42 ש' 6; עמ' 35 ש' 3-6; עמ' 44 ש' 4-5).

בשלב זה מתארת המתלוננת כי בעודה על אופניה (עמ' 45 ש' 31)- הנאשם השתגע, דחף אותה והעיף אותה לעבר השיחים בשולי המדרכה וידיה נשרטו, מעידה כי נהג בטירוף מוחלט, הכה אותה ובעט בה בבטן ובידיים, והיא הייתה שכובה על הרצפה וצרחת לעזרה (עמ' 46 ש' 8-13, ש' 1-2; עמ' 34 ש' 20-23, ש' 25-26; עמ' 40 ש' 10-11).

בשלב זה מעידה כי הגיעה למקום **רויטל**, עוברת אורח עמה אין לה הכרות מוקדמת (עמ' 34 ש' 31), שגוננה עליה מפני הנאשם, והסתירה אותה מאחורי גבה (עמ' 34 ש' 28-29; עמ' 35 ש' 18-20).

לטענתה אינה יודעת בדיוק מהיכן, או את נקודת הזמן בה הגיעה רויטל למקום (עמ' 40 ש' 27)

אך מתארת כי היה **גבר במקום "עם ראסטות"** שהחזיק את הנאשם בשל השיגעון שתקף אותו (עמ' 35 ש' 18-20).

את גרסת הנאשם, לפיה היא תקפה אותו- מכחישה המתלוננת מכל וכל, שוללת כי צעקה עליו או כי הרימה עליו יד בתקיפה והעיפה משקפיו, מכחישה כל תקיפה מצדה באופן גורף (נ/3 ש' 18; עמ' 35 ש' 8; עמ' 37 ש' 20; עמ' 45 ש' 10), אולם מודה כי **שפכה על הנאשם מים** בנוכחות השוטרים מתוך כעס (עמ' 35 ש' 22, ש' 24-26; עמ' 46 ש' 28-31).

עוד שוללת המתלוננת את טענותיו כי ניסה להתרחק ממנה, ומתארת כי ההפך הוא הנכון (עמ' 37 ש' 15-16).

לטענת המתלוננת הייתה במצב בו כלל לא יכלה להתקרב אליו לאור המכות שנתן לה, לא נגעה בו, והייתה על הרצפה ללא יכולת לקום (עמ' 37 ש' 6-7, ש' 22).

עוד שוללת המתלוננת את גרסת הנאשם לפיה מדובר ברפלקס עקב איבוד שיווי משקל, או במכה אגבית עקב הסטת הגוף מהשביל, אחרת לא הייתה חוזרת אליו על מנת לברר את פשר המכה, אלא במכה בחוזקה שלא ניתן לפספס, ואינה בגדר טעות (עמ' 43 ש' 11; עמ' 36 ש' 28-31; עמ' 42 ש' 10).

לגבי החבלות הגופניות-מתארת כי פנתה לחדר מיון בבית חולים לאחר האירוע (עמ' 36 ש' 4; עמ' 38 ש' 7), לאחר שמסרה תלונה במשטרה (עמ' 38 ש' 17), ואף צילמה את החבלות על גופה, שריטות ברגלה ובזרועה (ת/1; עמ' 36 ש' 23-25).

מהמסמכים הרפואיים שהוגשו עולה כי פנתה לבית חולים עוד באותו היום ודיווחה כי הותקפה בעת רכיבה על אופניים בבעיטות בגפיים ובבטן בחוזקה (ת/2).

המתלוננת אף מתארת כי הייתה במצב נפשי קשה הן באירוע עצמו והן לאחר מכן, הייתה בשוק ובסערת רגשות, וכי עד היום למעשה אינה נוסעת עוד באופניים חשמליים בשל טראומה (עמ' 33 ש' 16-18; עמ' 35 ש' 6).

אליבא המתלוננת, מלבד העובדה כי גופה כאב כשבוע לאחר מכן מהמכות שהכה אותה הנאשם - סבלה מנזק נפשי בעטיו נשארה בבית, לא הלכה לעבודה, ולא הייתה מסוגלת לתפקד (עמ' 34 ש' 10-13).

על מצבה הנפשי בסמוך לאחר האירוע העידה גם רויטל, לפיה המתלוננת בכתה והזעיקה למקום את בן זוגה ואביה בזמן שהמתינו למשטרה במקום (עמ' 29 ש' 18-19), **והשוטרת שירן** גולדנברג (ע"ת/1) (להלן: "שירן") שהעידה כי המתלוננת בכתה במקום (עמ' 3 ש' 14).

יש לציין כי אף מעל דוכן העדים בכתה המתלוננת במהלך עדותה והראתה סימני מצוקה ורצון לסיים את עדותה בבימ"ש (עמ' 42 ש' 11; עמ' 46 ש' 1-2, ש' 21), ומעידה כי מדובר בסיוט אותו מנסה להדחיק (עמ' 37 ש' 1-3).

בחינת גרסת המתלוננת מעלה מספר סתירות, בעיות ואי התאמות היורדות לשורש מהימנותה ומשקל עדותה.

המתלוננת העידה מחד גיסא כי בתחילה סברה כי אולי מדובר במכה שניתנה בטעות, ולאחר מכן מעידה כי מדובר במכה כה חזקה ואלימה עד שלא ניתן לחשוב כי ניתנה בשגגה.

עוד ציינה בעדותה כי הנאשם הכה בכתף ימין שלה באמצעות ידו הימנית (עמ' 33 ש' 27) באופן שאינו מתיישב עם נכותו כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו לגביו.

המתלוננת עצמה מעידה בבימ"ש אודות מכות שאינן מתיישבות עם אדם בעל נכות (עמ' 35 ש' 28-29).

בתחילה העידה מספר פעמים כי נסעה עם קסדה ו"הכל מסודר" (עמ' 33 ש' 27; עמ' 39 ש' 5), אולם בהמשך התעקשה לפתע כי אינה זוכרת אם חבשה קסדה (עמ' 39 ש' 7-9, ש' 11).

למותר לציין כי שינוי עמדה זה יכול ונעוץ בעבודה לפיה ביקשה לחדד את פגיעותה למול מכות הנאשם, ולצייר תמונת מצב לפיה הייתה חשופה לחלוטין למכותיו ונעדרת כל הגנה.

תמיהה נוספת עולה נוכח העובדה כי למרות שהמתלוננת מייחסת לבחור "עם הראסטות" שהתלווה לרויטל במקום חלק פעיל בריסון הנאשם (עמ' 35 ש' 18-20), לא הזכירה אותו במשטרה או בדבריה לשוטרת שירן בשטח, אלא רק בעדותה בבימ"ש (עמ' 46 ש' 14-17).

לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדותה של המתלוננת, של הנאשם, ושל העדים שנכחו באירוע, הגעתי לכלל מסקנה כי עדותה של המתלוננת לוקה במהימנותה, ובגוזמאותיה יש כדי לערער אמינותה.

כך תארה כי חטפה מהנאשם "**מכות רצח**" (עמ' 45 ש' 21-24) באופן שאינו מתיישב עם עדותה של סוזן, עם תמונות החבלות של המתלוננת, ועם מסמכי הרפואיים.

יש לציין כי בשל מחדל החקירתי -מדובר בתמונות שצולמו והובאו למשטרה ע"י המתלוננת כעבור מספר ימים מהאירוע, וכשכלל לא ברור מתי צולמו.

זאת ועוד, גרסתה של המתלוננת לפיה חשה מותקפת ומאוימת ע"י הנאשם, אינה מתיישבת עם נסיעתה אחריו באופניה, ועימות עמו בדבר אותה מכה, כל זאת- במקום לעזוב את המקום ולהתרחק מאותו אדם "אלים".

התנהגות זו אינה סבירה, ויש בה כדי לשכנעני כי המתלוננת חזרה על עקבותיה ורדפה אחרי הנאשם וסוזן - על מנת ליצור ריב ומדון ולתבוע את עלבונה.

יתרה מכך, המתלוננת העידה, באופן שאף מתיישב עם התנהגותו של אדם סביר שחש עלבון כתוצאה ממכה, כי שבה על עקבותיה אל הנאשם כשהיא כועסת (עמ' 44 ש' 28), אינה חשה פחד (עמ' 44 ש' 19) והטיחה בו מדוע הכה אותה.

בבימ"ש העידה כי אינה מחפשת מריבה עם אנשים (עמ' 42 ש' 1-4) אולם זה בדיוק מה שמתארת המתלוננת(!), הואיל ולא זו בלבד שחזרה על עקבותיה לעבר אותו אדם שנהג בה באלימות, לדבריה, אלא שבוודאי לא סברה, בינה לבין עצמה, שעיומת מולו יסתיים באופן שליו ונינוח, כשהיא עצמה כעושה ופגועה.

סתירה נוספת עולה בעדותה בה מתארת המתלוננת כי הנאשם אמר לה **"שהוא רוצה להרוג אותה"** (עמ' 34 ש' 28-29) - אמירה שלא זו בלבד שאין לה זכר בעדויות נוספות, אלא שבהמשך עדותה משנה המתלוננת גרסתה לעניין זה באומרה כי כשחזרה לעבר הנאשם עם אופניה הטיח בה אמירה בסגנון **"אתם רוצים להרוג אותי?"** (עמ' 41 ש' 29), אמירה שגם מתיישבת עם גרסתו של הנאשם עצמו לפיה צעק על המתלוננת **שהיא עלולה להרוג מישהו** (עמ' 78 ש' 12-13).

סתירה נוספת מתגלעת נוכח העובדה כי במשטרה העידה שלא הייתה קרובה לנאשם, ומאידיך מייחסת לו מכה בזרועה- סתירה אותה ייטבה בבימ"ש בכך שכנראה היה מספיק קרוב כדי שישלח ידו וייתן לה אגרוף (עמ' 42 ש' 20-27), וכי כיוון שנסעה ברווח בינם לבין הגדר- איפשר לו המרחק לתת לה את המכה הנטענת (עמ' 48 ש' 16-23).

זאת ועוד, חרף גרסת המתלוננת בכל הנוגע להעפת אופניים על הכביש ע"י הנאשם - הרי שהדבר כלל לא תועד ע"י השוטרת שירן במקום, בטענה כי לו הייתה רואה אופניים זרוקים על הכביש- הייתה מתעדת זאת (עמ' 8 ש' 17, 19).

בכל הנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע- מצב זה יכול להתיישב אף עם אופן קרות האירועים בהתאם לגרסת הנאשם, ועם נסיבות בהן היא שנהגה באלימות כלפיו. יתרה מכך, סוזן וגליה שגב רזנברג (ע"ה/2 - להלן: **"גליה"**) מעידות גם הן על מצבו הנפשי הקשה של הנאשם בו היה שרוי לאחר האירוע (עמ' 3 ש' 3), באופן שאין בכך כדי לתמוך במי מגרסאות הצדדים.

לעדויות של המתלוננת מצטרפת כאמור עדותה של **רויטל**, המעידה כי הייתה במרחק מטרים ספורים מהאירוע (עמ' 23 ש' 2; עמ' 25 ש' 12-13).

מדובר בעדה אובייקטיבית הנעדרת היכרות מוקדמת עם הנאשם או המתלוננת (עמ' 23 ש' 4; עמ' 33 ש' 24; עמ' 25 ש' 31), ולכל היותר- זיהתה את הנאשם כמי שראתה אותו בעבר מספר פעמים צועד ועושה הליכות בטיילת באותם שעות כמוה (עמ' 22 ש' 24-26).

מעדותה עולה כי כשעשתה הליכה בטיילת, ראתה את הנאשם הולך מולה, בכיוון הנגדי, ולצדו אישה (עמ' 24 ש' 9-12; עמ' 25 ש' 17, ש' 19; עמ' 32 ש' 2), המתלוננת חלפה אותה עם אופניה החשמליים, ומיד לאחר מכן כשהמתלוננת חלפה ליד הנאשם על האופניים - ראתה אותו חובט בעורפה עם ידו (נ/3 עמ' 6-2; עמ' 25 ש' 14-15; עמ' 22 ש' 24-26; עמ' 27 ש' 22).

מעדותה של רויטל עולה כי המתלוננת חלפה במהירות של 20-30 קמ"ש על אופניה החשמליים (עמ' 25 ש' 1-7), במהירות רגילה ולא מהירה (עמ' 27 ש' 24), מאשרת כי חלפה קרוב מאוד לנאשם (עמ' 25 ש' 26-29) ושוללת כי הוא הרים ידו ונגע בה בשל אובדן שיווי משקל כפי שהעיד (עמ' 26 ש' 1-6).

רויטל חוזרת ומעידה כי ראתה את הנאשם נותן למתלוננת מכה מכוונת על עורפה (עמ' 26 ש' 1-6), כדבריה "לא ליטף" (עמ' 26 ש' 12), והמשיך ללכת קדימה ביחד עם סוזן (עמ' 28 ש' 1-3).

יש לציין כי במשטרה מסרה רויטל כי המכה הייתה באזור גבה של המתלוננת (נ/3 ש' 7).

רויטל העידה שלא התערבה ביניהם הואיל והמתלוננת המשיכה לנסוע (עמ' 27 ש' 26), אולם מתארת כי בהמשך - הבחינה במתלוננת חוזרת באופניה לאחור לעבר הנאשם כדי לברר את פשר המכה (עמ' 22 ש' 28, ש' 32; עמ' 28 ש' 29-32) ואז- הנאשם השתולל, התנפל עליה במכות, הרביץ לה באמצעות ידיו, העיף אותה לשיחים, וזרק לה את האופניים על הכביש (נ/3 ש' 8-10; עמ' 22 ש' 30; עמ' 23 ש' 6; עמ' 30 ש' 4-6).

בהתאם לגרסת המתלוננת - העידה רויטל כי היא גוננה על המתלוננת, הסתירה אותה מאחורי גבה, והתקשרה למשטרה (נ/3 ש' 12-13; עמ' 23 ש' 8, ש' 14; עמ' 30 ש' 13, ש' 19).

יש לציין כי לא התרשמתי שמדובר בעדה שמטרתה להשחיר את פני הנאשם מעבר לדברים שקלטה בחושיה. כך, מעידה אודות מכה ראשונה אחת שהכה בעורפה של המתלוננת (עמ' 26 ש' 8), מעידה כי לא שמעה קללות (עמ' 23 ש' 26) לא שמעה את חילופי הדברים ביניהם (עמ' 23 ש' 19; עמ' 28 ש' 25-28), ושוללת כי הנאשם הסתובב למתלוננת לאחר המכה, צעק אחריה או רדף אחריה, אלא המשיך ללכת קדימה בדרכו (עמ' 28 ש' 4-5).

עם זאת, יש לציין כי רויטל סותרת את גרסת המתלוננת (עמ' 34 ש' 2-5; עמ' 41 ש' 16), לפיה סוזן הלכה בצד הפנימי של המדרכה, הקרוב לגדר ולשיחים, ולא בצד הקרוב לכביש כפי שהעידה רויטל (עמ' 25 ש' 21), וכן סותרת את עדויות הנאשם, סוזן והמתלוננת בתיאורה כי המתלוננת עברה מצדו השמאלי של הנאשם (עמ' 25 ש' 23, ש' 25) ולא מצדו הימני.

למותר לציין כי מדובר בסתירות מהותיות מאוד ביחס לעדה שעמדה מטרים בודדים מהאירוע, ללא הסבר מניח את הדעת, ובאופן שיכול להעיד אודות תעתוע זיכרונה בה באופן שמפחית ממשקל גרסתה ומהימנותה.

נדבכים אחרים של עדותה אינם נתמכים בחומר הראיות.

כך מתארת רויטל כי הנאשם ניסה להמשיך לתקוף את המתלוננת וכי אנשים נוספים שנכחו בשטח מנעו ממנו להתקרב אליה (עמ' 23 ש' 9, ש' 16-17; עמ' 32 ש' 6; עמ' 30 ש' 23-25), ובכלל זה בחור בשם "יונתן"-מכר שצעד עמה- שלטענתה החזיק את הנאשם בשלב מסוים (עמ' 31 ש' 5-6; עמ' 24 ש' 3-8; עמ' 32 ש' 4; עמ' 30 ש' 28-31).

למותר לציין כי איש מאותם "אנשים" לא הובא לעדות ולא נגבתה עדותו, ובכלל זה מאותו "יונתן" שעל נקל ניתן היה לגבות ממנו גרסה בשטח, או לזמנו לעדות לאחר מכן, ואשר לטענתה של רויטל- אף דיווחה לשוטרת שירן על שהחזיק את הנאשם (עמ' 31 ש' 5-6).

יתרה מכך, אין חולק כי לאחר האירוע ישבה רויטל ביחד עם המתלוננת והמתינה עמה להגעת המשטרה, ועדויותיהן של השתיים נגבו כשהן זו לצד זו בשטח (עמ' 23 ש' 31-32; עמ' 26 ש' 29; עמ' 24 ש' 2).

רויטל אף זוכרת כי היה ביניהן שיח קצר עד שאביה ובעלה של המתלוננת הגיעו למקום, ורק אז- התרחקה ממנה מעט (עמ' 26 ש' 29, ש' 31; עמ' 27 ש' 1-2).

דברים אלו נתמכים אף בעדותה של השוטרת שירן לפיהם ראתה את רויטל כשהיא מרגיעה את המתלוננת במקום האירוע (עמ' 2 ש' 24-25).

במצב דברים זה, כששתיהן נסערות מהאירוע, שחזור האירוע, שיחה לגבי פרטיו ותיאום הגרסאות ביניהן - הינם כמעט בלתי נמנעים.

חשש זה מקבל משנה תוקף מקום בו מעידה רויטל כי מדובר ב"בחורה קטנה מול בן אדם שיצא מדעתו" (עמ' 23 ש' 22-24), באופן שמעיד כי גרסתה כבר "מתובלת" בדעה קדומה כנגד הנאשם, בשל מידות גופו, כמו גם היותו גבר, באופן שאינו מעיד בהכרח כי ביצע את המיוחס לו.

דברים אלה מתחזקים נוכח עדותה של עדת התביעה גליה, לפיה מיד בהגיעה למקום האירוע חשה באווירה המוטה נגד הנאשם רק בשל היותו גבר, שדיבר בקול רם מאוד עד כדי צעקות בשל ליקוי השמיעה ממנו סובל.

זאת ועוד, בעדותה של רויטל בבימ"ש עלה כי הגם שזכרה היטב כי המתלוננת שפכה על הנאשם בקבוק מים בנוכחות השוטרים (כפי שהמתלוננת הודתה בעצמה בבימ"ש) - לא הזכירה זאת בעדותה בשטח או במשטרה, ואף לא הזכירה זאת בבימ"ש, אלא רק לאחר שנשאלה על כך "ברחל בתך הקטנה" (עמ' 32 ש' 9-11, ש' 13-16; עמ' 33 ש' 4).

בכך יש כדי לחזק את התחושה כי רויטל מנסה לצייר את המתלוננת כחלשה למול הנאשם, ולהעצים את חלקו התוקפני כלפיה.

במצב דברים זה, איני יכולה לקבל את גרסתה של רויטל, הן בשל מחדלי חקירה והן בשל סתירות מהותיות

המטילות ספק בטיב זיכרונה את האירוע, לצד גרסתה של המתלוננת לקרות האירועים מיד לאחר התרחשותם, באופן שלא מן הנמנע כי יש בו כדי להשפיע על "זכירתה" את האירוע, ונטייתה לטובת המתלוננת.

רויטל שוללת את גרסתם של סוזן והנאשם לפיה המתלוננת נתנה לו מכה שהעיפה את משקפיו, ועומדת על כי הנאשם הוא זה שהשתולל ותקף את המתלוננת, בעוד האחרונה לא יכולה הייתה להגיב כלל (עמ' 23 ש' 22-24; עמ' 29 ש' 3-6).

סתירה נוספת עולה בגרסתה של רויטל נוכח העובדה לפיה בבימ"ש לא זכרה באיזו יד הכה הנאשם את המתלוננת בעת שחלפה על פניו, בעוד שבהודעתה לשוטרת בשטח מסרה כי הכה בה ביד ימין (עמ' 27 ש' 12; עמ' 26 ש' 16, ש' 18).

יש לציין כי נוכח תיאורה הנ"ל, לפיו חלפה המתלוננת מצדו השמאלי של הנאשם (באופן שסותר ממילא את יתר העדויות כאמור), הרי שלא סביר כי הכה בה ביד ימין כי אם בידו השמאלית הקרובה לגופה של המתלוננת במצב הדברים המתואר.

משנוכחה לדעת במהלך חקירתה הנגדית כי גרסתה לשוטרת אינה סבירה כאמור- ניסתה להסביר כי "נזכרת" מעל דוכן העדים שהנאשם הסתובב, ולכן יכול היה להכות ביד ימין (עמ' 27 ש' 13-15).

למותר לציין כי לא בא זכרה של גרסה זו בדבריה לשוטרת בשטח, או בעדותה הראשית בבימ"ש (עמ' 27 ש' 16-19), אלא רק משנזקקה להסבר כיצד הכה הנאשם לדבריה במתלוננת בידו הימנית שעה שהיא חולפת מצדו השמאלי לדבריה.

לא זאת אף זאת, אלא שהכאת המתלוננת ביד ימין, לא מתיישבת עם נכותו של נאשם, לפיה ממסמכים רפואיים וחוו"ד רפואיות בעניינו הוכח כי סובל משיתוק חלקי ביד זו, מחולשה והגבלת תנועה ממשית (עמ' 30 ש' 7-9).

לצד האמור, טוענת רויטל כי אינה אחראית למה שכתבה השוטרת שירן במקום מפיה, והגם שחתמה על הודעתה- לא קראה את האמור, ולא זוכרת אם הוקראה לה (עמ' 26 ש' 23-24, ש' 27; עמ' 27 ש' 9).

עדויות השוטרים ומחדלי חקירה

אודות האירוע העידו שלושה שוטרים -**שירן** כאמור (ע"ת/1); **ע"ת/2- עופרה ליבוביץ** (להלן: "עופרה"); **וע"ת/3- רס"ר אלון שבת** (להלן: "אלון"), שהיו מעורבים בחקירת התיק.

מעדותה של **שירן** עולה כי התקבלה קריאה אודות תקיפת בחורה (עמ' 2 ש' 18) ובעת הגיעה למקום האירוע ראתה התקהלות של אנשים (עמ' 2 ש' 15-16).

עוד העידה כי מתחקור בשטח של הנאשם, המתלוננת ושתי עדות הראיה - רויטל וסוזן- עלה כי הנאשם תקף את המתלוננת (עמ' 2 ש' 20-22).

מעדויות שגבתה בשטח עלה כי הנאשם היה נסער וסיפר לה שהמתלוננת רכבה במהירות על אופניים חשמליים על המדרכה, וזה הפריע לו באופן שהוביל לדין ודברים ביניהם (עמ' 3 ש' 3-5).

לדידה בלטה העובדה שלנאשם הפריע שהמתלוננת נסעה עם אופניים על המדרכה וכי הוא לא מוכן שאנשים ינהגו כך (עמ' 3 ש' 22-23).

לאחר ריענון זיכרונה בבימ"ש- מסרה כי הנאשם טען שהמתלוננת חלפה על פניו במהירות ועל כן צעק לה על שהיא נוסעת על המדרכה, דחף אותה במכה בכתף, וכשחזרה אליו לברר את פשר הצעקה- חשב שהיא באה לתקוף אותו, ועל כן הדף אותה ממנו (עמ' 3 ש' 7-9, ש' 11-12).

המתלוננת טענה בפניה כי בעת שרכבה על אופניה, חלפה על פני הנאשם והוא נתן לה מכה באזור הגב, וכשחזרה אליו לברר את פשר מעשיו- דחף אותה לשיחים, בעט בה, וזרק את אופניה על הכביש (עמ' 3 ש' 15-17).

עם זאת, מהמשך עדותה של שירן עלה כי בעוד שעדותן של סוזן ורויטל נגבו במקום, עדות המתלוננת נרשמה על ידה רק בהגיעה של שירן לתחנת המשטרה (עמ' 8 ש' 22-24; עמ' 4 ש' 11-15).

למרות שהמתלוננת עצמה מעידה כי האירוע התרחש למול משתלת "ספיר" בצומת נשוא האירוע (עמ' 40 ש' 1, ש' 16), כפי שעולה גם מעדותה של שירן אודות מקום האירוע (נ/1; עמ' 6 ש' 1-4), ואין חולק כי במשתלה האמורה ישנם מצלמות אבטחה, הרי שמצלמות אלו לא נבדקו הלכה למעשה.

למרות שהשוטרת שירן פנתה למשתלה וביקשה את מצלמות האבטחה, ונמסר כי אלו ימסרו למשטרה (עמ' 3 ש' 19-20), והשוטר אלון פנה אף הוא למנהל המשתלה שאישר קיומן של מצלמות במקום - הרי שהסתפק בדבריו של האחרון לפיהם צפה במצלמות והן מצלמת רק את הרמזור בעוד שמקום האירוע לא נקלט בטווח המצלמה (6/ת) ולא בדק את סרטוני האבטחה.

לדבריו של אלון- כיוון שמנהל המשתלה הינו אדם נורמטיבי ולא צד מעוניין - סמך על דבריו (עמ' 18 ש' 7-9, ש' 16-17).

יתרה מכך- הפניה למנהל המשתלה נעשתה ע"י אלון רק ביום **30.7.15**, היינו כשלושה שבועות לאחר האירוע (!) כשלטענת אלון השתדל לפנות כמה שיותר מהר אך הדבר היה בהעדפה אחרונה מבחינתו (עמ' 18 ש' 11, ש' 13-14).

דומה כי אין צורך להכביר מילים אודות התנהלות לקויה זו שבהסתמכות על דבריו של מנהל המשתלה, בעלמא, ללא בדיקה בפועל של המצלמות, משל היה מנהל המשתלה גורם חקירה.

אין כל אינדיקציה לכך מנהל המשתלה ידע מהו מיקומו המדויק של האירוע הנדון.

לא מן הנמנע כי הינו בעל אינטרס כזה או אחר שלא מעוניין להעביר את המצלמות לידי המשטרה, וגם בהנחה שהאירוע עצמו לא נקלט- ייתכן וניתן לראות פרטים הקשורים לפריפריית האירוע, דוגמת תנועת מי מהמעורבים אל המקום או ממנו בשל הקרבה למקום האירוע, כפי שניתן לראות מ"מבט על" בצילום (נ/5).

מחדל חקירתי מהותי אחר נוגע לגביית עדויות מהנוכחים באירוע, חרף עדותה של שירן לפיה במקום האירוע ראתה התקהלות של אנשים (עמ' 2 ש' 15-16; עמ' 3 ש' 14).

כך, לא נגבתה כלל עדותו של אותו "יונתן", הבחור שהתלווה לרויטל, ששירן מעידה במפורש על נוכחותו במקום (עמ' 4 ש' 20-23), ושלפי הטענה הגיע עם רויטל בעיצומו של האירוע ואף החזיק את הנאשם מלהכות את המתלוננת.

כך, גם לא נגבתה עדותה של גליה, חברתה של סוזן, שנכחה בשלהי האירוע.

לשם חידוד המחדל, ולמען הסר ספק כי לא מדובר בהימנעות מגביית הודעתו של עד משיקולים מקצועיים, די בתשובתה של שירן לפיה לא גבתה עדות מיונתן כיוון שהיו לה שתי עדויות, וזה הספיק לה באותו הרגע, וכשאין בפיה הסבר לשיקול הדעת שבהימנעות מגביית גרסתו (עמ' 4 ש' 31; עמ' 7 ש' 11).

השוטרת **עופרה** אף היא אינה יודעת לתת מענה להימנעותה מחקירת הבחור שהגיע למקום ביחד עם רויטל, חרף גרסת המתלוננת בדבר משיכתו את הנאשם ממנה כביכול (עמ' 11 ש' 2-8).

עופרה השליכה אחריות לעניין זה לבעלי תפקידים אחרים, דוגמת חוקר תורן וחוקר אחראי על התיק - שתפקידם להחליט בדבר השלמות חקירה בתיק (עמ' 11 ש' 11).

יוער כי אף החוקר **אלון**, שהיה החוקר האחראי בתיק, לא הורה על גביית הודעתו של יונתן, כשמעל דוכן מעיד כי אין לו מושג למה עדותו לא נגבתה, וכי אין לו תשובה לכך (עמ' 16 ש' 4-8).

אף עדותה של סוזן כמעט ולא נגבתה, נוכח עדותן של שירן, סוזן וגליה המצביעות על כי השוטרת שירן התירה לגליה וסוזן לעזוב את המקום, ורק לאחר שרויטל הפנתה את תשומת ליבה לצורך בגביית עדותה של סוזן - נגבתה עדותה בשטח (עמ' 7 ש' 19-22; עמ' 68 ש' 24-29), הגם שרויטל עצמה לא זכרה זאת בבימ"ש (עמ' 31 ש' 25-27).

חרף עדויותיהם של עדי התביעה וההגנה לפיהן נכחו במקום אנשים רבים שהתקהלו עקב האירוע (עמ' 37 ש' 24) - לא נגבתה כל עדות, למעט זו של רויטל, שהתקשרה למשטרה, ואף לגביה- לא ידעה שירן להסביר מדוע גבתה הודעתה במקום, ולא זימנה אותה לעדות בתחנת המשטרה (עמ' 7 ש' 5-7).

מחדל חקירתי יש אף באופן תיעוד האירוע, שעה שהשוטרים יהודה אוסטרוביאק ונח חיימזון -שלטענת שירן נכחו עימה במקום- לא תעדו את הזירה בדו"חות פעולה (עמ' 4 ש' 5, ש' 7-8).

לעניין זה אף אלון, בהיותו החוקר האחראי בתיק, אינו יודע להסביר מדוע לא נגבתה גרסתם של שוטרי השיטור הקהילתי האמורים, כשלטענתו שירן היא האחראית על ניהול האירוע בשטח (עמ' 15 ש' 1-3).

שירן עצמה מעידה כי לא תיעדה את דברי המתלוננת בשטח אלא עלתה את הדברים על הכתב רק בהגיעה לתחנת המשטרה, היינו שעות לאחר מכן (עמ' 4 ש' 11-15).

עוד עולה מעדותה של שירן כי דברים רבים לא תועדו כדבעי על ידה במקום האירוע, ותוכן העדויות שגבתה בשטח לאקוני, לוקה בחסר, ונעדר פרטים מהותיים.

כך, חרף הודאת המתלוננת ששפכה בקבוק מים על הנאשם בנוכחות השוטרים, גרסה שעולה גם בעדותם של רויטל, גליה והנאשם- לא תיעדה זאת שירן כלל, ואף בבימ"ש טענה כי לא זוכרת זאת (עמ' 6 ש' 17-20).

באופן דומה לא תיעדה שירן את הטענה בדבר העפת משקפיו של הנאשם ע"י המתלוננת, כפי שנמסר לה ע"י סוזן בשטח (עמ' 9 ש' 11-12), ותרגמה את דבריה באנגלית של סוזן כ"רוע המזל" (unfortunately) - כ"רוע מזלה" של המתלוננת, באופן המשנה את פרשנות המשפט כולו מאמירה ניטרלית - לאמירה לרעת הנאשם (עמ' 8 ש' 4-10).

למען הסר ספק יובהר כי סוזן העידה על כך בבימ"ש, והסבירה כי מדובר בביטוי שהתייחס לסיטואציה חסרת מזל, ולא למתלוננת (עמ' 56 ש' 27-31).

שירן מודה כי לא שאלה את רויטל בדבר מיקומה באירוע ביחס לנאשם- שהינה שאלה בסיסית ואלמנטרית בנסיבות אלה, בטענה כי העדה אמורה הייתה להגיע להשלים עדות בתחנה בשלב מאוחר יותר (עמ' 7 ש' 12-16). גם החוקר אלון העיד כי לא שאל את רויטל היכן בדיוק עמדה באירוע ביחס לנאשם (עמ' 18 ש' 18-22).

באופן דומה, מעידה שירן כי למרות שהנאשם מסר לה כי נבהל כשהמתלוננת חזרה לעברו -לא טרחה לשאול מדוע נבהל ממנה בשלב זה - עד כי דחף אותה (עמ' 5 ש' 8-12, ש' 14).

יש לציין כי העדויות שנגבו בשטח לא הוגשו לבימ"ש כמוצגים, ותוכן עלה מחקירות העדים בלבד.

בנוסף, מסרה שירן כי לא הקריאה לסוזן את הודעתה בשטח אלא מסרה לה שתקרא ותחתום (עמ' 8 ש' 12-14), למרות שלפי עדותן של סוזן וגליה - סוזן הייתה במצב נפשי קשה ונסער, ואף רויטל אינה זוכרת כי הודעתה הוקראה לה בשטח.

מעדותו של אלון, החוקר האחראי בתיק (עמ' 11 ש' 13), עולה כי חקר את הנאשם והסביר לו זכויותיו (עמ' 11 ש' 25-28).

אולם, מעדותו של הנאשם עולה התנהלות בעייתית ומטרידה בנוגע לאופן התנהלות החקירה של אלון מולו, וכבר מעיון בחקירתו במשטרה (ת/5) עולה כי סרב לחתום הן על אזהרתו ברישא החקירה, והן על תוכן העדות כולה.

הגם שלא פעם מעלים נאשמים טענות בנוגע לאופן חקירתם, לפרטים שנרשמו ולא נאמרו ולהפך, הרי שבנסיבות אלה קיימות אינדיקציות ברורות לכך שטענותיו של הנאשם לעניין זה- **בדין יסודן**.

ראשית, בבימ"ש הסביר הנאשם כי סירובו לחתום נבע מכך שהכתוב אינו משקף את תוכן דבריו (עמ' 70 ש' 21-24, ש' 26-28; עמ' 76 ש' 22-28) וכי תגובתו של החוקר אלון הייתה "אל תגיד לי מה לכתוב" (עמ' 70 ש' 28), בעוד שתגובתו של אלון לטענות אלה בבימ"ש הסתכמו בכך שאינו יודע מדוע סרב הנאשם לחתום על חקירתו ולא ברר עמו סוגיה זו, למרות שכבר בשלב האזהרה- סרב לחתום (עמ' 11 ש' 31-32; עמ' 12 ש' 2; עמ' 13 ש' 16) והכחשתו כי קרע את התיקונים אותם ניסה הנאשם לרשום על גבי הודעתו המודפסת (עמ' 19 ש' 15-17).

דברים אלה מתחדדים נוכח העובדה שהנאשם בהגינותו סיפר כי החוקר אלון אישר לבת זוגו להכניס לו לחקירה כריך בשל מחלת הסוכרת ממנה סובל, למרות שהחוקר אלון כלל לא זכר פרט זה, באופן שמעיד כי לא ביקש להשחיר את פניו של אלון בכל מחיר (עמ' 71 ש' 5-7).

בשולי הדברים יוער- כי אף הנ"ל לא תועד במהלך חקירתו במשטרה (עמ' 13 ש' 24-32; עמ' 14 ש' 3; עמ' 14 ש' 6, ש' 8), בין בחקירה עצמה ובין במזכר נפרד, באופן שיש בו כדי להעיד בזעיר אנפין אודות הרשלנות הרבה שאפפה את התיעוד בתיק כולו.

לכך מצטרפת דוגמא נוספת - בתשובתו של החוקר אלון לעניין אי תיעוד זריקת בקבוק המים ע"י המתלוננת לעבר הנאשם באירוע, **מעשה בו הודתה המתלוננת בעצמה, ואף נמסר ע"י הנאשם, סוזן, רויטל, וגליה**, ולא תועד כלל, כשלדידו של אלון '**אם מעשה זה לא תועד - אז הוא לא קרה**' (עמ' 15 ש' 5, ש' 11-14; עמ' 15 ש' 17-20).

שנית, חרף קיומם של פערים מהותיים בגרסאותיהם של המתלוננת והנאשם, כמו גם של עדי הראיה שנכחו במקום כמפורט לעיל, לא נערך כל עימות בין מי מהעדים, ובכלל זה- בין הנאשם למתלוננת.

למען הסר ספק יובהר כי אין מדובר בשגגה כי אם בסברתו של אלון כי אין צורך בעימות חרף הפערים בגרסאות הצדדים (עמ' 15 ש' 28-31).

לעניין זה הנאשם העיד כי ביקש עימות עם המתלוננת או רויטל מספר פעמים אולם נענה בשלילה (עמ' 71 ש' 13).

11-12, ש' 14), ואלון לדידו הכחיש כי הנאשם ביקש עימות (עמ' 16 ש' 1-3).

שלישית, חרף העובדה כי סרב לחתום על תוכן אזהרתו באופן שמעיד כי היו לו השגות על הליך החקירה- ויתר הנאשם על ייעוץ של עורך דין מיד בראשית חקירתו, באופן שאינו סביר ואינו מתיישב עם התנהלותו האמורה.

יש לציין כי לעניין זה טען הנאשם שנאמר לו כי ככל שירצה להתייעץ עם עו"ד- יאלץ לבלות בתחנה במשך כל הלילה, עובדה שהרתיעה אותו בהיותו מוגבל בשל נכותו (עמ' 71 ש' 1-3),

טענה אותה מכחיש החוקר אלון מכל וכל (עמ' 13 ש' 1-10).

רביעית, חרף היותו של הנאשם כבד שמיעה, דבר שניכר כבר באופן דיבורו - אין לכך כל ביטוי בדרך חקירתו, ולא נעשתה כל התאמה למצבו זה, כפי שעולה אף מעדותו של החוקר אלון בבימ"ש- שלדידו 'אינו יודע להגיד אם הייתה לכך משמעות בחקירה' וכלל אינו זוכר אם הנאשם כבד שמיעה (עמ' 12 ש' 11, ש' 22-28).

חמישית, למרות שהנאשם סובל מנכות ומגוון בעיות רפואיות שיש להן השלכה ישירה על האירוע נשוא כתב האישום המיוחס לו, והוא אף העיד אודות בעיות אלה במהלך חקירתו במשטרה (עמ' 71 ש' 5) - לא ביקש החוקר אלון כל מסמך רפואי שיהיה בו כדי לבדוק את טענותיו של הנאשם, וגם בעניין זה אינו זוכר אם ידע אודות הנכות, אם לאו (עמ' 12 ש' 22-28).

לטענתו של אלון - כיוון שלא מדובר במגבלה בריאותית המפריעה לחקירה - הוא לא ביקש לקבל לידי מסמכים רפואיים (עמ' 14 ש' 9-12, ש' 15) - כל זאת חרף העובדה כי מגבלותיו הבריאותיות של הנאשם קשורות באי יכולתו לשבת ברציפות מעל ל-45 דקות.

ויודגש: אין מדובר בטענות בעלמא, שאין להן נגיעה לאישום, כי אם בהיסטוריה בריאותית המגובה במסמכים וחוות דעת מתאימות אשר להן נפקות רבה לגרסתה של המתלוננת המייחסת לו את הכאתה הנמרצת.

שישית, די לבחון את התנהלות החקירה בכל הנוגע לעבירת איומים שיוחסה לנאשם במהלך החקירה, שלא בכדי אינה מופיעה בכתב האישום.

מעדותו של אלון עולה כי למרות שהזהיר את הנאשם בראשית חקירתו כי הוא חשוד בתקיפה ואיומים - לא הפנה אותו לכל איום נטען מצדו במהלך החקירה (עמ' 19 ש' 10-11), לא עימת אותו עימם בגרסת המתלוננת (עמ' 19 ש' 26-27), ומשנשאל בבימ"ש לגבי תוכנם של אותם "איומים" - ענה כי ניסיון התקיפה מבחינתו מהווה "איומים" (!) (עמ' 18 ש' 28-29)

לחילופין טען אלון כי חקר את הנאשם על איומים כיוון שרויטל העידה כי התנפל על המתלוננת ואנשים החזיקו אותו - התנהגות שהינה בבחינת איומים (עמ' 18 ש' 27) - ואולם טענה זו כאמור כלל לא נחקרה ולא נבדקה ע"י עדים בשטח.

הגם שעבירה זו לא יוחסה לנאשם בסופו של יום בכתב האישום- יש בכך כדי להעיד אודות האופן הרשלני בה התנהלה החקירה כולה.

מחדל נוסף, נוגע לצילום תמונות חבלותיה של המתלוננת.

מעדותה של עופרה עולה כי בעת שגבתה את התלונה, הראתה לה המתלוננת את החבלות על גופה, ובכלל זה- 4 שריטות אדומות בזרוע ימין, 3 שריטות ברגל ימין ושריטה אדומה בגב (עמ' 9 ש' 26-29).

חרף האמור, לא צילמה עופרה את החבלות האמורות, והמתלוננת היא שהביאה תמונות כארבעה ימים לאחר האירוע, ביום 16.7.17 (ת/1; עמ' 9 ש' 30-31), וכן מסמכים של טיפול רפואי (עמ' 10 ש' 2).

בנוסף, עופרה אינה זוכרת אם בעת הגעתה לתחנה הייתה המתלוננת עם מתלה על ידה, כמופיע בתמונה (ת/1א).

יש לציין כי הסיבות שמסרה עופרה לאי צילום חבלות המתלוננת כבר במעמד התלונה היו כיוון שהשעה הייתה שעת ערב ולא היה צוות מז"פ בתחנה שיכול לצלם (עמ' 10 ש' 18) וכן העובדה כי המתלוננת אמרה בעדותה שתצלם את החבלות בטלפון הנייד ותביא את הצילומים (עמ' 10 ש' 22, ש' 31).

למותר לציין כי בעת מסירת התמונות -לא בדקה עופרה את תאריך צילום התמונות במכשיר הטלפון הנייד, למרות שהתמונות שהוגשו נעדרות תאריך על גבן (עמ' 11 ש' 1), ולמרות חלוף זמן של מספר ימים בין האירוע למסירת התמונות (עמ' 10 ש' 29).

לסיכום פרק זה ייאמר, כי מחדלי החקירה המפורטים נעים בין רשלנות מקצועית לבין שחצנות מיותרת של מי שאמון על ההליך החקירתי, לא אחת- מתוך קהות חושים לעובדה כי מדובר בדיני נפשות.

על כן בנסיבות אלה, מצאתי כי יש במחדלים אלה, בעיקר בכל הנוגע לתיעוד הזירה כדבעי, כדי להשליך על המארג הראייתי בעניינו של הנאשם, ולהחליש את ראיות התביעה.

(ב) גרסת ההגנה

מעדותו של הנאשם, כמו גם מסמכים רפואיים וחוות דעת רפואיות שהוגשו עולה כי הינו כבד שמיעה, הסובל מנכות בשיעור של 65% בגין סכרת, אי ספיקת מסתם לבבי, לחץ על חוליות הצוואר, בעיות גב תחתון, ושיתוק חלקי בידו הימנית (נ/4; עמ' 65 ש' 21-22).

מהאמור עולה כי בשל לקות השמיעה הוא נוטה לדבר בקול רם עד כדי צעקני (עמ' 65 ש' 14-15), כפי שעולה אף מעדותה של שירן לפיה בהגיעה לזירה שמעה את הנאשם צועק, כל זאת בטרם ידעה שהוא כבד שמיעה (עמ' 5 ש' 4-5).

נכותו מתאפיינת גם בחולשה ואי תפקוד מלא של רגל ימין, סימני שיתוק מסוימים ביד ימין, ובכלל זה - בעיה בביצוע תנועות, אי יכולת להפעיל כוח ביד או לדייק בתנועות של מוטוריקה עדינה (עמ' 66 ש' 4-6; עמ' 76 ש' 16-17).

לגופו של אירוע, מעיד הנאשם כי בעת שצעד עם ידידתו סוזן בטיילת (עמ' 66 ש' 10), הגיחה המתלוננת רכובה על אופניים חשמליים במהירות גבוהה, הבהילה אותו, וכמעט פגעה בו בצדו הימני בעודו הולך על המדרכה, כשסוזן משמאלו וכחצי צעד לפניו (עמ' 66 ש' 13-18; **ת/5** ש' 7-8).

בנסיבות אלה, בהן נדחקה המתלוננת עם האופניים ברווח בינו לבין שפת המדרכה (כפי שהעידה רויטל ובניגוד לגרסת המתלוננת כאמור), נבהל הנאשם והסב את גופו הצדה ימינה ועל מנת לא לאבד את שיווי משקלו - נאלץ לאזן עצמו באופן אינסטינקטיבי בפשיטת הידיים לצדדים (עמ' 66 ש' 27-31; עמ' 67 ש' 14-18; **ת/5** ש' 9-10, ש' 37).

לכך, לדבריו, נוסף חוסר יציבות בעת הליכתו לאחור בשל הנעליים שנעל, המתבססות על סוליה מלאה באוויר (עמ' 67 ש' 20-24).

הנאשם מתאר כי למרות שנבהל, המשיכו הוא וסוזן בדרכם, והמתלוננת המשיכה בנסיעה מהירה (עמ' 67 ש' 26-29).

הנאשם וגם סוזן הדגימו מעל דוכן העדים את תנועתו זו של הנאשם בעת האירוע (עמ' 67 ש' 14-18).

בשלב זה מכחיש הנאשם כי נתן למתלוננת כל מכה, ולמעשה היה כה מופתע ממהירות נסיעתה עד שלא הייתה לו שהות לעשות כן ממילא, ולכל היותר - אינו יכול לשלול כי מדובר בחיכוך גב ידו בזרועה בעת שפשט ידיו וניסה לשמור על שיווי משקלו (עמ' 67 ש' 30-32; עמ' 68 ש' 1-2, ש' 4; עמ' 73 ש' 9-13).

בנסיבות אלה, מעיד הנאשם כי כעבור כ-40-50 צעדים שמע רעש לא ברור מאחור, הסתובב וראה את המתלוננת במרחק כמטר ממנו, הניחה אופניה על המדרכה, הרימה זרועה לעבר פניו בתנועה סיבובית של כף היד, דוגמת תנועת הרחוב "למה מי אתה?", המוכרת במחוזותינו העיפה את משקפיו (**ת/5** ש' 10-12, ש' 39-40, ש' 55; עמ' 68 ש' 8-15), ושניהם צעקו (עמ' 68 ש' 20-23).

בתגובה - מתאר הנאשם כי הדף את המתלוננת פעם ראשונה בידו השמאלית כנגד כתפה הימנית, וכתוצאה מכך - היא הסתובבה מעט והוא הדף אותה ממנו והלאה בחלק העורפי של גופה (עמ' 68 ש' 17-18; עמ' 82 ש' 27-30), במקום בו השיער נופל על הכתף, כשמדגיש כי לא אחז בשיערה ולא משך בו (עמ' 76 ש' 29-33; עמ' 77 ש' 6-7).

אליבא הנאשם - לא תפס בה אלא הדף אותה על מנת להרחיק את האיום ממנו (עמ' 77 ש' 1-2, ש' 4).

המתלוננת התרחקה קמעה, כצעד וחצי אחורה, וחזרה אליו תוך שהיא דוחפת אותו בכתפו והוא בפעם השנייה - דחפה ממנו על מנת להדוף את תקיפתה (עמ' 68 ש' 18-20).

בפעם השלישית- שבה המתלוננת לעברו בזרוע מונפת קדימה ובכוונה ברורה לתקוף אותו,

הדף אותה בשלישית הפעם בחוזקה, וכתוצאה מכך היא הלכה לאחור עד לאבן השפה של המדרכה עם השיחים ומעדה לרווח שבין השיחים, כשזרועה הימנית מושטת לאחור ורגליה פרושות קדימה על המדרכה (עמ' 68 ש' 27-31; עמ' 82 ש' 26-27).

כמו כן בשל חוסר יכולתו להרים את יד ימין מעבר לכתפו - ניסה להתגונן ולאיים עליה באמצעות בעיטה ברגלו באוויר כלפיה תוך שהוא צועק לה ש"תעוף ממנו" (עמ' 68 ש' 25-27; עמ' 75 ש' 23-28; ת/5 ש' 60-61).

יודגש כי גם בהודעתו במשטרה מציין הנאשם במפורש כי המתלוננת תקפה אותו שלוש פעמים והוא נאלץ להדוף אותה ממנו (ת/5 ש' 41-43).

הנאשם העיד כי השתמש ביד שמאל להדוף את המתלוננת בכתף (עמ' 75 ש' 20-21) בעוד שיד ימין הורמה עד לגובה פניו כהגנה (עמ' 76 ש' 12-14), אחרת היה נופל לאחור על הכביש (עמ' 74 ש' 9-11).

על פי גרסתו במשטרה - הדף את המתלוננת מעליו וכשראה שמתכוונת להמשיך ולתקוף אותו, הרימה ידה ונתנה לו מכה בפנים ובצוואר - אזי הוא תפס בעורף חולצתה ובשיער והדף אותה מעליו (ת/5 ש' 12-15).

לגבי פער זה בין עדותו במשטרה לבימ"ש מסביר הנאשם בכך שאלון לא דייק במה שנכתב ולכן גם

סרב לחתום (ראו לגבי מחדלי חקירה) ובבימ"ש הסביר כי לא משך בשיערה אלא הדף אותה במקום בו השיער פוגש את הכתף.

למותר לציין כי משיכה בשיער לא נטענה ע"י מי מהעדים, ובכלל זה המתלוננת, באופן שגם הוא מבסס את טענות הנאשם בדבר אי דיוק בתיעוד דבריו ע"י חוקר המשטרה.

עוד מתאר הנאשם כי במהלך האירוע אמר לסוזן כמה פעמים "בואי נלך" אך כיוון שהייתה מבוהלת לא זזה, והוא לא רצה לעזוב את המקום בלעדיה וכך קרה שנשאר לעמוד במקום (ת/5 ש' 16-17; עמ' 78 ש' 5, ש' 10, ש' 18-19).

רק בשלב זה, הגיעו רויטל והבחור הנוסף, שלא היו במקום קודם לכן (ת/5 ש' 19-20; עמ' 69 ש' 9), והיא ניגשה אל המתלוננת בהיותה בשיחים (עמ' 68 ש' 34-36), ולבחור הנוסף- שצעק עליו מדוע הוא מרביץ למתלוננת- הסביר כי הוא התגונן מפניה (ת/5 ש' 21-23; עמ' 69 ש' 17-19).

בהמשך מסר, בדומה לגרסתן של המתלוננת, רויטל, גליה וסוזן, כי המתלוננת שפכה עליו בקבוק מים והיא רוסנה ע"י השוטרים במקום (ת/5 ש' 46-47, ש' 70; עמ' 69 ש' 26-30; עמ' 70 ש' 1-3).

בכל הנוגע לאופניה של המתלוננת- חזר הנאשם וסיפר מספר פעמים על כי לא זרק אותם על הכביש אלא **הזיז** אותם הצידה כי הפריעו בדרך (עמ' 82 ש' 27-30; עמ' 77 ש' 23-24; עמ' 79 ש' 1-6).

אף לעניין זה נכתב בהודעתו במשטרה כי "**זרק**" אותן בצידה- ואף על כך קבל הנאשם בעדותו בבימ"ש (ת/5 ש' 15-16).

יש לציין כי לא זו בלבד שלא מתועדות אופניים זרוקות ע"י מי מהשוטרים שנכחו במקום, ואף סוזן בעדותה שוללת שהוא העיף את האופנים לכביש (עמ' 55 ש' 19), אלא שנכח נכותו ומצבו הבריאותי של הנאשם- לא ברור כיצד עלה בידיו להרים אופניים חשמליים באוויר ולזרוק אותן בכוח (עמ' 77 ש' 12-19).

יש לציין כי גם בעדותו של הנאשם מתגלעות סתירות בין גרסתו בשטח שמסר לשוטר שירן לבין גרסתו במשטרה ובבימ"ש.

כך, נשאל כיצד מסביר כי בבימ"ש תאר שלוש תקיפות מצד המתלוננת בעוד שלשירן בשטח מספר גרסה קצרה הנעדרת את התיאור הנ"ל.

לעניין זה הסביר הנאשם כי מדובר בגרסה מתומצתת שמסר בשטח בהתאם לתחקורה של שירן שהיה קצר ולאקוני, ומאידך- לא רשמה פרטים אותם מסר דוגמת שכמעט נדרס מהאופניים ושהמתלוננת העיפה את משקפיו (עמ' 72 ש' 7-13, ש' 16-20, ש' 22-26).

ייאמר מיד כי אני מקבלת את הסברו של הנאשם לעניין זה.

נוכח מצבו הנפשי לאחר האירוע, כפי שעולה מעדויותיהם של שירן, סוזן וגליה, כמו גם גרסתו, הרי שאין בהשמטת כל הפירוט הנ"ל בו במקום האירוע משום סתירה השומטת את הקרקע תחת מהימנותו של הנאשם.

באופן דומה, משנשאל הנאשם מדוע במשטרה לא פרט כי המתלוננת הניחה אופניה במהלך האירוע, הסביר זאת בכך שלא נשאל על כך, הסבר שגם הוא מניח את הדעת נוכח העובדה כי מדובר בפרט שולי ביחס לתיאור התקיפה עצמה (עמ' 74 ש' 24-26).

יש לציין כי בבימ"ש העיד הנאשם כי המתלוננת הניחה את אופניה על הרצפה, והדגים כי גבה היה מקושת, ואז פנתה אליו בתנועת יד מסובבת כנ"ל (עמ' 74 ש' 28-30).

לגבי פערים נוספים לעניין סדר ההתרחשות במהלך האירוע - לא זו בלבד שלא מצאתי כי פערים מהותיים כאלה התגלו בגרסתו, אלא שאף בהנחה כי היו כאלה - סביר כי במהלך אירוע שהתרחש במהירות, ותוך סערת רגשות,

לא יזכור הנאשם כל שבריר שניה וכל תנועה שביצע במהלכו, לא כל שכן שיהיה בכך כדי להפחית ממשקל עדותו או לכרסם אמינותו (עמ' 78 ש' 21-30).

עדת תביעה נוספת, עליה ויתרה לבסוף המאשימה, הינה סוזן, המחזקת את גרסת הנאשם.

סוזן הינה ידיתו של הנאשם שנהגה לצעוד עמו בהליכות בטיילת מידי שבוע (עמ' 50 ש' 14-18, ש' 20; עמ' 58 ש' 30), והיא נכחה באירוע מראשיתו ועד סופו.

בעדותה מאשרת כי הנאשם ליקוי שמיעה, הסובל מנכות ובעיות גופניות רבות (עמ' 50 ש' 27-29).

מתיאורה את קרות האירוע, עולה כי בעת שצדו בטיילת, חלפו אותם מספר רוכבי אופניים חשמליים (עמ' 51 ש' 1-2; עמ' 56 ש' 24-26; עמ' 60 ש' 1-7), ובכלל זה- המתלוננת, שעברה במהירות גבוהה קרוב מאוד לנאשם (עמ' 51 ש' 5-6).

בהתאם לגרסתו של הנאשם, סוזן מעידה כי המתלוננת חלפה מצדו הימני של הנאשם, ובתגובה- עשה הנאשם תנועת סיבוב לצד ימין תוך פשיטת ידיים על מנת לאפשר לה לעבור, תוך שהיא מדגימה בבימ"ש תנועה זו (עמ' 51 ש' 11-12), והמתלוננת עברה ברווח שבין הנאשם לשול המדרכה, ואלמלא זו הנאשם ופינה את הדרך- הייתה המתלוננת מפילה אותו ארצה כיוון שאיבד שיווי משקל (עמ' 51 ש' 8-9, ש' 20, ש' 31; עמ' 52 ש' 1).

סוזן תארה כי הנאשם נבהל וצועק בקול (עמ' 51 ש' 26-27; עמ' 57 ש' 1-3) אולם לא ראתה כי נגע במתלוננת בעת פשיטת הידיים לצדדים, לא כל שכן כל מכת אגרוף מצדו (עמ' 53 ש' 20-21, ש' 23; עמ' 56 ש' 30).

מעדותם של הנאשם וסוזן עולה כי הייתה מרחק של כחצי צעד לפניו, וכי הם המשיכו ללכת לאחר שהמתלוננת חלפה באופניה (עמ' 51 ש' 22-23; עמ' 57 ש' 16).

בשלב זה, כעבור כ-20-30 צעדים, שמעה סוזן רעש מאחור והסתובבה, וראתה את המתלוננת חוזרת לעברם ומרימה יד לעבר הנאשם אולם שדה הראייה שלה נחסם בגופו של הנאשם שהסתובב בגבו אליה, לא ראתה את ההתנהלות ביניהם, אך ראתה יד מונפת ואת המשקפיים של הנאשם על הרצפה (עמ' 61 ש' 22-26; עמ' 52 ש' 13-20, ש' 23-27; עמ' 53 ש' 8-10; עמ' 57 ש' 8-9; עמ' 58 ש' 5-7).

עוד זוכרת כי בשלב מסוים ירדה המתלוננת מהאופניים (עמ' 52 ש' 30-31).

סוזן מתארת כי התקהלות החלה במקום, אך בשלחסימת שדה הראייה בגופו של הנאשם- ראתה תנועה בה הוא הודף את המתלוננת, ותארה כי "אחד דחף או הדף את השני" אך אינה יודעת מי החל בתקיפה (עמ' 52 ש' 23-27, ש' 29-30; עמ' 62 ש' 22-25).

בהתאם לגרסת הנאשם, מתארת כי למרות שהנאשם הדף את המתלוננת- היא חזרה לכיוון שלו בצורה תוקפנית

וביד מונפת, ושניהם צעקו (עמ' 53 ש' 1-3, ש' 7, ש' 11-14, ש' 26).

סוזן שוללת את גרסת המתלוננת לפיה הנאשם הכה אותה, ועומדת על כי היו דחיפות הדדיות (עמ' 54 ש' 20-21; עמ' 62 ש' 28; עמ' 63 ש' 11).

עוד מעידה כי בשלב מסוים מעדה המתלוננת על גבי השיחים (עמ' 54 ש' 22-23; עמ' 62 ש' 4-7) וחזרה בתוקפנות לעבר הנאשם (עמ' 55 ש' 21).

בדומה לנאשם, אף מעדותה של סוזן עולה כי רויטל והבחור שעמה הגיעו למקום רק בשלב מאוחר יותר, בעיצומו של האירוע, לאחר חילופי דברים ביניהם ולאחר שהמתלוננת כבר תקפה את הנאשם (עמ' 52 ש' 4-6) כשלטענתה הגיעו השניים מעבר לצומת (עמ' 54 ש' 1-6, ש' 28; עמ' 55 ש' 1-3).

אף סוזן מתארת כי עם הגיעה למקום- פנתה רויטל למתלוננת וישבה עמה על המדרכה עד הגעת המשטרה למקום (עמ' 55 ש' 14-17).

יש לציין כי סוזן תושאלה במשטרה ע"י אלון אודות תיאום גרסאות בינה לנאשם, זאת לאחר שהודעתה נגבתה ע"י החוקרת הילה אבידן (עמ' 17 ש' 12-17), זאת בשל העובדה כי שלחה למשטרה מסמך בו כתבה את השתלשלות האירועים לאחר האירוע (עמ' 57 ש' 22-28).

מעדותו של אלון עולה כי מצא סתירות בין הדברים שמסרה סוזן לשוטרת בשטח לבין הדברים שכתבה במכתבה המאוחר, ולכן עלה חשד לתיאום גרסאות עם הנאשם (עמ' 17 ש' 21-25).

אליבא אלון כיוון שהיו בידיו שני מסמכים מיום **15.7.15** ללא נמען ומיום **13.8.15** הממוען למפקד חקירות משטרת כר סבא, אותם כתבה סוזן-תשאל אותה אודותיהם (עמ' 17 ש' 28-32; עמ' 18 ש' 1-4).

עדת ההגנה הנוספת הינה גליה, חברתם של סוזן והנאשם (עמ' 67 ש' 8-9, ש' 11-12), שהגיעה למקום בתום האירוע לאחר שהוזעקה ע"י סוזן (עמ' 54 ש' 12-14; עמ' 55 ש' 7; עמ' 67 ש' 17-19).

מעדותה עולה כי בהגיעה למקום ראתה את סוזן כשהיא מבולבלת, נרגשת ונסערת (עמ' 67 ש' 19-20; עמ' 69 ש' 6-8) וגם הנאשם היה נרגש ודיבר בקול רם, כמעט בצעקות וניתן היה לשמוע בקולו כי הוא נרגש ומבוהל (עמ' 67 ש' 21-22; עמ' 68 ש' 10-11).

יש לציין כי גם סוזן העידה אודות מצבו הנפשי של הנאשם, לפיו היה נסער מאוד ומבוהל (עמ' 54 ש' 7-10).

גליה אף הייתה עדה לשפיכת בקבוק המים ע"י המתלוננת כלפי הנאשם, מעשה שנבלם ע"י השוטרים במקום, ובתגובה אמר לה הנאשם בסערת רגשות "**את רואה שהיא רוצה לפגוע בי?**" (עמ' 67 ש' 24-26; עמ' 73 ש' 73).

מהתרשמותה של גליה לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת עולה כי לא הייתה בהתרגשות מיוחדות, ניכר היה כי היא שולטת בעניינים, ולא התרשמה כי היא בטראומה מהאירוע למעט פגיעה באגו לכל היותר (עמ' 68 ש' 1-5).

זאת למדה גליה מכך שראתה את המתלוננת מציעה מים לסוּזן על מנת שתירגע, ומכך שהייתה ישובה ללא סערת נפש מיוחדת ברכבו של אביה שהגיע למקום, ומכך שלא ראתה אצלה סימפטומים של בכי, בהלה, בלבול, רעד או דיבור בקול רם, באופן שלימד כי הייתה בטוחה בעצמה ובשליטה עצמית (עמ' 68 ש' 6-7; עמ' 70 ש' 4-6; עמ' 73 ש' 1-2), זאת בניגוד לנאשם ולסוּזן כאמור.

בנוסף, גליה, שעמדה מטרים ספורים מהמתלוננת, שוללת כי ראתה אצלה פגיעה שהצריכה טיפול רפואי בבית חולים (עמ' 69 ש' 29-30), ובכלל זה את הפציעות המתועדות בתמונות (**ת/1**; עמ' 71 ש' 13-20) וגם שפת הגוף שלה לא העידה אודות כאב או פגיעה (עמ' 70 ש' 1-3).

יש לציין כי מעדותה של גליה עולה כי בדיעבד- סיפרו לה הנאשם וסוּזן גרסאות הדומות לגרסתם בבימ"ש ובמשטרה.

כך תאר בפניה הנאשם כי הוא וסוּזן צעדו למול המתלוננת והמתלוננת הגיחה מולו באופניים, ובעוברה בינו לבין המדרכה - ניסה לחמוק ממנה באמצעות סיבוב גופו (עמ' 71 ש' 22-28; עמ' 72 ש' 1-2).

עוד סיפר לה הנאשם כי המתלוננת חזרה ותקפה אותו והפילה את משקפיו, וכך החל להתפתח ביניהם ריב תוך שהוא מרגיש מאוים מפניה, מתגונן והודף אותה ממנו (עמ' 72 ש' 6-9, ש' 12-16).

הנאשם טען בפניה כי הגם שהמתלוננת חשה כי קיבלה מכה - שלל כי נתן לה מכה, אלא לכל היותר הסיט גופו כדי לא להיפגע מנסיעתה (עמ' 72 ש' 9-11).

אף סוּזן סיפרה לה, בדומה לעדותה, כי לא יכלה לראות בזמן אמת חלק מהאירוע בשל הזווית בה עמדה ביחס לנאשם (עמ' 73 ש' 16-17).

(ג) ייאמר כי לאחר שבחנתי את מכלול העדויות והראיות, הגעתי למסקנה כי אֵין בידי להעדיף את גרסתה של המתלוננת לקרות האירועים וכי העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום לא הוכחו מעל לכל ספק סביר.

התרשמתי כי גרסת המתלוננת הינה גרסה מוגזמת ומופרזת, שמטרתה לצייר את הנאשם כבריון ואותה כשברירת וחלשה, באופן שלא רק מתיישב עם התנהלותה באירוע ולא עם מצבו הרפואי של הנאשם, אשר גרסתו

הראשונה כבר בדו"ח העיכוב ובדו"ח הפעולה הייתה כי הוא שהתגונן מפניה (ת/3; ת/4).

יש לציין כי אגירה מוטית זו אותה ניסתה המתלוננת ליצור כאמור, עולה אף בגרסאותיהם של הנאשם וגליה החוזרים ומעידים אודות האגירה הנ"ל שנוצרה במקום.

הנאשם תאר בעדותו כי חש שהעדויות מתבססות על סוגיה מגדרית לפיה כיוון שהוא גבר- הרי שהנחת המוצא הייתה כי הוא תקף את הבחורה, טרם בחינת הראיות, למרות שלא כך היו פני הדברים (עמ' 70 ש' 9-12).

כך למשל תאר כבר המשטרה כי רויטל והבחור שעמה התרגשו בעיקר מצעקות המתלוננת וצעקו עליו מדוע הוא מכה בחורה, והוא ניסה להסביר כי הוא זה שהתגונן מפניה (ת/5 ש' 19-20, ש' 21-23).

תחושה זו עולה אף בעדותה של גליה, שבהגיעה למקום בשלהי האירוע חשה מיד כי על הנאשם כבר הוטבעה אות קלון של אשמה ואחריות לאירוע בשל היותו גבר המדבר בקול רם ובאופן שמצטייר לרעתו, עד כי חזרה לביתה בתחושה של חוסר הגינות ועיוות צדק (עמ' 68 ש' 12-13, ש' 15-21; עמ' 69 ש' 23-24).

יש לציין כי התחושות המתוארות עולות בברור אף נוכח התנהלות החקירה בתיק, נוכח המפורט במחדלי החקירה שלעיל.

די לה בעובדה לפיה שתי העדות מטעם הנאשם - סוזן וגליה - כלל לא זומנו לחקירה במשטרה (!) כדי להבהיר כי מדובר בחקירה מוטה, בבחינת זריקת החץ וסימון המטרה לאחר מכן.

בנסיבות אלה, אי גביית כל הודעה מגליה והסתפקות בגרסתה המתומצתת של סוזן בשטח, שנמסרה בהיותה מבוהלת ומבולבלת וכלל לא קראה את ההודעה בשטח (עמ' 55 ש' 27-28; עמ' 56 ש' 2, ש' 11-15, ש' 19-23), ללא זימונה להשלמת חקירה כנדרש- פוגמים בחקר האמת ומקפחים את הגנת הנאשם.

אדרבא- העובדה לפיה **סוזן** המתינה כחודש ימים לאחר האירוע ורק אז פנתה למשטרה במכתב המגולל את ההתרחשות (עמ' 56 ש' 5-10, ש' 16-18), לאחר שאיש לא פנה אליה ולא זימן אותה לחקירה במשטרה, **וגליה** - שלא נגבתה עדותה בשטח ואף לא ניגשה למשטרה למסור עדות לאחר מכן כיוון שלא ידעה כי אמורה לעשות כן (עמ' 70 ש' 16-19) - מעידות יותר מכל כי לא מדובר ב"עדות מטעם", שאלמלא כן- היו ממהרות לתחנת המשטרה עוד באותו יום על מנת להכפיש את המתלוננת ולנקות את שמו של הנאשם, אם מיוזמתן ואם במצוות הנאשם.

אף תוכן עדותן- כשגליה מעידה כי הגיעה בתום האירוע ולא ראתה את ההתרחשות, וסוזן שמודה כי חלק מהאירוע הוסתר מפניה בשל גופו של הנאשם, מעיד כי הקפידו להעיד על הנקלט בחושיהן, ולא ביקשו להשחיר את המתלוננת בכל מחיר.

העובדה לפיה בשל אזהרתו של אלון לבל ידברו על אירוע- ניתקו הנאשם וסוזן קשר לחלוטין מהאירוע ועד לתום ההליך המשפטי (!) רק מחדדת נקודה זו (עמ' 58 ש' 8-10, ש' 12-13, ש' 22, ש' 25; עמ' 59 ש' 1-6; עמ' 71 ש' 18-19, ש' 21).

למען הסר ספק יובהר כי הסברה של סוזן לפיו פנתה למשטרה כעבור חודש, בשל נסיבות אישיות, מקובל עליו ומניח את הדעת, ועל כן איני רואה בכך עדות כבושה. אדרבא- כאמור מדובר בראש ובראשונה במחדל חקירתי הואיל והיה על המשטרה לפנות אליה להשלמת חקירה לאחר גביית הודעתה בשטח.

יתרה מכך, התנהלותו המבוהלת של הנאשם באירוע מתיישבת עם מצב בריאותי רעוע זה וחששו הרב מפגיעה בו כיוון שכל פגיעה כזו עלולה להיות חמורה לגביו (עמ' 74 ש' 15-21).

בנסיבות אלה, ונוכח עדותו, אף סביר להניח שהנאשם לא שש אלי קרב, ולא על נקל בחר להתחיל קטטה ברחוב, העלול לסכן את מצבו הרפואי השברירי ממילא, בעוד שהתנהלות המתלוננת, לפיה חזרה על עקבותיה והתעמתה עם הנאשם- מעידה כי דווקא היא חיפשה את הריב והמדון, עם אדם לו היא מייחסת מעשה אלים כלפיה.

הגם שתמונות החבלות על גופה של המתלוננת (**ת/1**) יכולות לשקף את שנגרם לה באירוע, באופן העולה בקנה אחד עם נפילה לשיחים ועל אספלט, ובשים לב לעדותם של הנאשם וגליה לפיהן לא ראו כי המתלוננת נפצעה כלל באירוע (עמ' 70 ש' 4; עמ' 81 ש' 26-30), מצאתי כי ממילא אין בחבלות אלה כדי לתמוך **בהכרח** בגרסתה לקרות האירועים, הואיל וגם הנאשם מודה כי היא מעדה ונפלה לשיחים (עמ' 79 ש' 25-28), כמו גם העובדה כי היו ביניהם דחיפות הדדיות, באופן שיכול להתיישב עם החבלות האמורות.

לגבי שתי עדות הראיה- **סוזן ורויטל**, הרי שלכל אחת מהעדויות יש יתרונות וחסרונות שגורמים בסופו של יום למתן משקל נמוך לכל אחת מעדויות אלה בסופו של יום:

עדותה של רויטל, מחד גיסא, הינה עדות של עדה אובייקטיבית, ללא אינטרס, ומאידך קיים ספק היכן עמדה בעת האירוע ומה ראתה בראשית האירוע, כמו גם חשש לתיאום גרסאות עם המתלוננת נוכח היותה עמה לאורך כל האירוע עד להגעת המשטרה, ואף בזמן גביית הודעותיהן.

עדותה של סוזן, מחד גיסא, הינה עדות של עדה המצויה עם הנאשם בקשרי ידידות והיכרות קרובים שאף לא ראתה את חלקו הארי של האירוע בשל הסתרת המתרחש באמצעות גופו של הנאשם, ומאידך- אליבא כולי עלמא נכחה במקום לאורך כל האירוע למן הרגע הראשון והיא מעידה בהגינותה כי לא ראתה מי החל בתקיפה.

כך, נשארות כפות המאזניים מאוינות נוכח שתי עדויות אלה, באופן שאינו מטה את הכף באופן מובהק כלפי מי מהצדדים, כשמחדלי החקירה המפורטים- תורמים אף הם לערפול הראייתי.

6. במצב דברים זה אין מנוס מקביעה כי לא הוכחה בפניי אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת,

ועל כן הריני מזכה אותו מעובדות כתב האישום - מחמת הספק.

.7 זכות ערעור תוך 45 ימים לבימ"ש המחוזי.

.8 עותק נימוקי הכרעת הדין ישלח לצדדים בדואר רשום.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים